

[Ib Christensen]

Retsforbundet går imod de af henholdsvis centrum-demokraterne, venstre, det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti stillede ændringsforslag, hvis essens er en uændret lejeværdiansættelse for 1979. Der er meget bred enighed om, navnlig blandt dem, der kender noget til tingene, nemlig økonomerne, at boligsubsidierne må nedbringes og ikke mindst ejerboligsubsidierne, som udgør den overvejende del af boligsubsidierne. Derfor har vi da også vist positiv interesse for regeringens lovforslag som helhed, om end det må karakteriseres som et meget mådeholdent forslag.

Der kan være forskellige meninger om teknikken i forbindelse med at nedbringe ejerboligsubsidieringen. Vi kan bare konstatere, at når det drejer sig om 1979 – og det er det, der her er tale om – er der ingen anden praktisk mulighed, allerede af tidsmæssige grunde, end den at justere lejeværdien.

Det betyder så til gengæld, at vi ikke kan acceptere de forringelser af regeringens forslag, som ligger i det ændringsforslag uden for betænkningen, som ministeren har stillet. Jeg erkender, at det hører til småtingsafdelingen, og derfor er det også karakteristisk, hvorfra det kommer. Jeg forstår, at det stammer fra det radikale venstre. Det drejer sig om, at provenuet for stat og kommune i fælleskab nedsættes med siger og skriver 5 mill. kr., og for at opnå det, men formentlig også for at opnå nogle stemmer, stiller man dette ændringsforslag, som meget rigtigt af kristeligt folkepartis ordfører blev betegnet som bureaukratisk. Vi går altså imod dette ændringsforslag af flere grunde.

Ændringsforslag nr. 2, som drejer sig om at lempe på forskelsbehandlingen af handlende og håndværkere, der har en ejendom, hvori der både er bolig og virksomhed, ser vi som et fremskridt, som lejeværdireglerne nu engang er. Man kan sige, at det var andre, der i og for sig skulle beskattes rimeligere, men her er der tale om, at en gruppe trækkes ud og så at sige får en hårdere lejeværdibeskatning end alle andre. Derfor betragter vi det, som er indeholdt i ændringsforslag nr. 2, som et fremskridt og kan derfor støtte det, sådan som reglerne i øvrigt er udformet og tænkes udformet gennem de ændringsforslag, der er stillet fra regeringens og et flertals side.

Waldorff (VS):

Der har været talt meget om, at nu har socialdemokratiet indgået et forlig om boligforhold og beskatning i 1979 med venstrefløjen. Det er forkert, i hvert fald for så vidt det drejer sig om VS. Vi er ikke gået ind på noget forlig, men i forhold til en række lovforslag, som er blevet lagt frem, har vi selvfølgelig givet til kende, hvordan vi agtede at stemme for dem. Når vi lægger vægt på, at det ikke bliver kaldt et forlig, er det, fordi et forlig plejer at betyde, at man sælger lidt ud, og så får man noget, man købslår, og så kommer der til sidst noget ud af det, som man kan forsvare i en vis udstrækning, mens man ikke siger så meget om det, man ikke kan forsvare.

Vi lægger altså vægt på, at når vi stemmer imod nogle lovforslag og støtter andre, er det, fordi vi vurderer dem som det, de er: enten forringelser eller forbedringer. Derfor er der ikke tale om, at der her er lavet et forlig, men der er tale om, at socialdemokratiet kan få støtte til sine forslag bl. a. fra venstrefløjen, når de i øvrigt indeholder forbedringer, også selv om der er tale om beskedne forbedringer.

Om det konkrete lovforslag, nr. L 219, lagde vi ved førstebehandlingen vægt på, at vi ville se forslaget i sammenhæng også med regeringens langsigtede bolig- og skatteudspil; specielt ville vi vurdere det i forhold til mulighederne for en fortsat og uændret subsidiering af ejerboligerne.

Regeringens udspil var bedre, end vi havde forventet. Det gav vi udtryk for, da vi diskuterede hele oplægget til en skatterreform. Det var selvfølgelig ikke sådan, som vi havde ønsket det, det kunne man ikke forvente, men der var indeholdt nogle reelle skridt til forbedringer, og vi må sige, at vi anser stadig væk ikke diskussionen om, hvordan en nedsættelse af subsidieringen af ejerboligerne skal foretages, for afsluttet. Det er en diskussion, som vi stadig væk anser for at være åben.

I den situation vil vi kunne støtte et lovforslag som det foreliggende om lejeværdibeskatningen for 1979.

Lejeværdibeskatningen må under det nuværende system ses som en, ganske vist klart utilstrækkelig, beskatning som en modvægt